

BONJOUR, AGNETA

Emma Hamberg

BONJOUR, AGNETA

Vertaald uit het Zweeds door Fulco Tuijnman

Oorspronkelijke titel *Je m'appelle Agneta*. Piratförlaget, Stockholm

© 2021 Emma Hamberg

© 2025 Nederlandse vertaling Fulco Tuynman/Nuanxed / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van
(delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld © Kristin Lidström

NUR 302

ISBN 9789046833742

ISBN 9789046833759 (e-book)

ISBN 9789046833926 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

‘Zelfbedrog.’

‘Waar heb je het over?’

‘Tien letters met de l als derde letter. Synoniem voor “zichzelf iets voorliegen”. Zelfbedrog natuurlijk.’

‘Heb jij toevallig het vel van de kip opgegeten?’

‘Wat? Nee, helemaal niet, hoezo?’

‘Toen ik gisteravond de afwas ging doen, lag het niet meer op het aanrecht. Ik zag het ook niet in de vuilnisbak.’

‘Waarschijnlijk waren het de katten. “Onder de ogen van vermoedheid”, zes letters? Makkie, dat moet “wallen” zijn.’ De kruiswoordpuzzel was vandaag iets te makkelijk.

Natuurlijk heb ik dat kippenvel opgegeten. Dat is het lekkerste deel van de kip. Knapperig, vet, lekker gekruid en tegenwoordig verboden in ons huis. Ja, Magnus is na de zomer serieus met onze ‘nieuwe voedingscirkel’ begonnen. Rood vlees, gluten, koffie, alcohol, alle vormen van suiker en het liefst ook alle vetten staan op de zwarte lijst. Daar zit ik dan, aan een ontbijttafel *from hell*. Een treurige kop thee en koude havermout die een nacht heeft staan fermenteren. Het vel van de kip at ik als een daad van stil protest. En omdat het lekker was. Ik had nooit gedacht dat Magnus de vuilnisbak zou controleren. Niet erg oplettend van me. Afvalcontrole was wel te verwachten van Magnus.

‘Je kunt maar beter opschieten. We moeten er over vijfenveertig minuten zijn.’

Dat gaat dus echt niet gebeuren. Ik heb mijn eigen zwarte lijst. Bovenaan staat: mijn lichaam in een wetsuit wurmen en in oktober rondzwemmen in de Edsviken. Nu ik erover nadenk, heb ik Magnus sinds zijn vijftigste nauwelijks meer zonder wetsuit of strakke wieleroefits gezien.

Hij fietst naar zijn werk in een maillot en helm. Komt thuis van zijn werk in een maillot en helm. In het weekend komt zijn wetsuit of de groene vogelspotoutfit tevoorschijn. Het is alsof je getrouwd bent met een superheld die zijn pak nooit uitdoet. Hoewel 'superheld' voor mijn gevoel het verkeerde woord is. Ik weet niet welke boven-natuurlijke krachten Magnus eigenlijk bezit. Misschien dat hij blij wordt van koude haveremout? Ik daarentegen bezit wel degelijk een superkracht. Ik kan namelijk onzichtbaar worden. Of beter gezegd, ik ben onzichtbaar. Als ik in een kamer vertoef, merkt bijna niemand me op. Zelfs Magnus ziet me niet, ook al zit ik aan de andere kant van de ontbijttafel een kruiswoordpuzzel te maken.

Tegenwoordig kunnen alle mensen blijkbaar in verschillende kleur-groepen worden onderverdeeld. Die test hebben we op het werk gedaan. Je kunt rood zijn en veel beslissingen willen nemen, heerlijk creatief geel, harmonieus groen of juist principieel blauw. Ik paste in geen enkele kleur. Ik ben doorzichtig. Dat type wordt in populair-wetenschappelijke boeken nooit omschreven. Maar je zou het als volgt kunnen toelichten:

Doorzichtige mensen kunnen in twee categorieën worden onderverdeeld: de niet vrijwillig doorzichtige en de vrijwillig doorzichtige. Degenen die altijd al onzichtbaar zijn geweest behoren tot de eerste categorie. De tweede categorie zijn degenen die zich hebben teruggetrokken in onzichtbaarheid om niet te stotteren of in paniek te raken en machteloos toe te kijken hoe de grap, die in hun hoofd nog grappig was, volledig in duigen viel tijdens het vertellen. Maar zoals bij alles wat als 'vrijwillig' wordt bestempeld, schuilt er meestal een basis van dwang achter. Degenen die vrijwillig doorzichtig zijn, hebben misschien geprobeerd om verschillende kleuren aan te nemen en zo hun groene, rode en blauwe kanten te laten zien. Maar als de omgeving het niet begrijpt of als de persoon te nerveus is en daardoor de kleuren niet voldoende kan laten zien, kan onzichtbaarheid een opluchting zijn. Uiteindelijk (en dit geldt voor zowel vrijwilligers als niet-vrijwilligers) weten ze niet echt wie ze zijn of wat ze willen, dus klampen ze zich

graag aan anderen vast die dat wel weten en een duidelijk uitgesproken, stralende kleur bezitten. Doorzichtige mensen staan zelden in het middelpunt van de belangstelling op feestjes, wat op een bepaalde manier jammer is, want deze mensen kunnen heel grappig zijn. Grappiger dan de meesten, in feite. Maar alleen in hun hoofd.

Nee, aan de buitenkant wordt hun plezier bijna nooit opgemerkt. Over buitenkant gesproken. Doorzichtige mensen (ik in ieder geval) hanteren ook een dubbele standaard: ze doen alsof ze de duidelijke richtlijnen van hun partner volgen – zoals: eet geen kippenvel – maar stiekem doen ze gewoon wat ze zelf willen. Daarom hebben doorzichtige mensen vaak snel overgewicht (klopt ook in mijn geval), vooral na hun vijfenveertigste, als hun stofwisseling het compleet heeft opgegeven. Doorzichtige mensen kunnen op hetzelfde moment aan overmoed en diepe vervreemding lijden en dit –

‘Agneta, NU!’

Oeps, staat Magnus al in de hal met zijn wetsuit aan en badmuts op? Ja, en hij heeft zijn zwemvliezen in de ene hand en mijn pak in de andere. Ik heb het gekregen toen ik negenenveertig werd en het is – natuurlijk – van de beste kwaliteit en het belooft dat ik ‘elke uitdaging in open water in alle veiligheid kan overwinnen’. Ik wil geen open water overwinnen! Misschien een windstille baai in augustus. Maar nooit een open zee in oktober, met een groep competitieve trainingsjunkies.

‘Weet je, die nekpijn die gisteren begon, is vandaag erger geworden. Zodra ik mijn hoofd naar...’

Met een pijnlijk gebaar probeer ik me naar het keukenraam te draaien.

‘Dus ik kan eigenlijk niet met je mee. Helaas.’

Magnus staat zwijgend in de hal met een lege blik. Vervolgens laat hij mijn open-water-overwinningspak los en begint zijn fietsbroek over zijn wetsuit te persen.

‘Oké... dan ga ik met de fiets.’

Zet hij z’n helm boven op zijn badmuts? Ja, hij doet het echt. Als het om veiligheid gaat, kun je nooit voorzichtig genoeg zijn, zo is dat.

Zodra hij met de fiets de straat op is verdwenen, ga ik naar de kelder. Ik open de grote vriezer, til alle champignons eruit en daar ligt mijn verborgen schat: witbrood. Niet eens zuurdesem, gewoon wit, ongezonnd glutenmeel. Achter de vriezer staat de pot abrikozenjam. Magnus vond het zo belangrijk dat we alle verleidingen weggooiden, dus elk potje jam ging de deur uit, samen met de boter, Nutella, suiker en ja, alles wat lekker is. Ik heb nog net een fles bordeaux met schroefdop uit de klauwen van de dood kunnen redden. Hij ligt onder mijn bed. Het begint te lijken op de VS ten tijde van de drooglegging: iets wat zogenaamd goed is voor het moreel ontspooit volledig. De hele zaak loopt uit op steekpenningen, illegale drank en moord. Dit is dus mijn toekomst op de Hasselstraat 84.

Toen ik laatst op Instagram zag dat bijna mijn hele boekenclub (alleen ik en die met die scheve bril ontbraken) wijn aan het drinken was en het zo gezellig had in een leuke bar in de stad, nam ik een wijntje. Ik gaf de foto geen like, maar ging meteen naar mijn slaapkamer, nee, ik bedoel mijn geheime kroeg, en schonk wijn in het glas voor de tandenborstels. Ik rook aan de wijn zoals het hoort, slurpte toen ik hem in mijn mond goot, gorgelde en deed van mmm. Ja. Voordat alcohol illegaal was, had Magnus me geleerd hoe het moet.

‘En toen sprak ik tegen mezelf. Net als nu. Hardop en recht de leegte in. Ik heb zoveel praatjes in me, als mensen eens wisten dat zo’n stil persoon eigenlijk onophoudelijk babbelt.’ Als Magnus er niet is praat ik hard, als hij thuis is ben ik wat stiller. Niet omdat ik me onzeker voel, meer omdat Magnus niet begrijpt waar ik het over heb. Dat heeft hij nooit gedaan. In het begin sprak ik zijn taal, om aardig gevonden te worden. Het werkte heel goed. Maar het was net alsof ik in een eeuwigdurende taalreis leefde. Drie weken in Bournemouth of vierentwintig jaar in Magnusland, hetzelfde maar toch anders. Doe net als de rest, ploeter met Engels, sta open voor de nieuwe cultuur, doe alsof je van *kidney pie* houdt en spreek geen Agnetisch, anders begrijpt het gastgezin er niets van. En je wilt dat het gastgezin je aardig vindt. Magnus was mijn gastgezin. Hij vond me aardig. Als ik er moeite voor doe, kan ik heel goed Magnusiaans spreken, je zou bijna denken dat ik een Magnus ben. Wat was Magnus verbaasd toen

bleek dat ik een Agneta was, met een compleet andere cultuur en een taal die volgens hem op slechte grammatica berust. Tegenwoordig spreek ik thuis voornamelijk Agnetisch. Magnus heeft het nog steeds niet geleerd. Dus we praten vaak langs elkaar heen. Nu ik erover nadenk, ben ik waarschijnlijk mijn hele leven al op taalreis. Ik ben naar zoveel landen gereisd, maar nergens spreken ze mijn taal. Zelfs mijn eigen familie niet, het is alsof ik geadopteerd ben. Mijn kinderen zijn drietalig, ze spreken Magnusiaans, Agnetisch en hun eigen taal. Maar ik zie aan hen dat zelfs zij mijn grammatica een beetje moeilijk vinden. Ze begrijpen waar ik het over heb, maar het amuseert ze niet. Gelukkig ken ik hun taal, dus meestal komt het wel goed.

Kijk, nu springt het brood uit de rooster!

Ik smeer er flink wat jam op, kijk een moment naar de boterhammen. Een beetje meer kan best. Ik smeer er nog een laagje op, neem een hap, haast me naar de bank en pluk onderweg een paar droge blaadjes van de treurvijg.

‘Ach ja. Taalverwarring en cultuurverschillen doen me niet zoveel.’ De kinderen zijn het huis uit en Magnus zit meestal in zijn slaapkamer met de deur dicht om vogelfoto’s te bewerken. Hij moet aan zijn Instagramaccount denken. Hij plaatst nooit foto’s van mij, de kinderen of zelfs maar de katten. Nee, alleen vogels. ‘Gefeliciteerd met de dag van de kuifmees!’ En dan een foto van de kuifmees in tegenlicht. Nooit een felicitatie op onze trouwdag met een foto van mij in schitterend tegenlicht. Laten we zeggen dat hij niet bepaald een romanticus is. Ik ook niet. Ik post tenslotte ook geen foto’s over de kracht van mijn liefde voor hem. Ik praat meestal tegen mezelf terwijl Magnus het rondje Edsviken zwemt. Magnus is een competitief persoon, alles waar je een wedstrijd van kunt maken vindt hij leuk. Wie zwemt er in oktober het snelst het rondje Edsviken? Wie kan er driehonderd vinkjes zetten in een of andere lijst van vogelsoorten? Wie kan alle vogels in het Latijn opnoemen? Magnus natuurlijk. Zijn hersenen werken zo. Alles wat hij leest blijft in zijn hoofd zitten. Zelf onthoud ik niets. Het lijkt me interessant om het conflict tussen Israël en Palestina voor eens en voor altijd te begrijpen, dus ik lees er wat over

en na twee uur is alles weg. Ik herinner me nog wel de naam van de oude chihuahua van Paris Hilton: Tinkerbelle. Ze is veertien jaar oud geworden. Toen Tinkerbelle stierf, rouwde niet alleen Paris Hilton, maar ook haar hele fanschare. Ik las dit in een weekblad bij mijn kapper in 2020. Waarom herinner ik me dat wel, maar hoe het zit met Israël en Palestina niet? Ik kán me dingen herinneren, dat lijdt geen enkele twijfel. Maar het is heel willekeurig. O mijn god, dit was zo lekker. Geroosterd brood met zoete jam. Een beetje boter erbij zou natuurlijk helemaal lekker zijn geweest, maar dit is al oneindig veel beter dan koude havermout. We hadden vroeger boter, toen de kinderen nog in huis woonden. Boter en leven. Nu is het koude havermout en stilte.

Ik ga op de bank liggen, trek de deken over mijn benen, knabbel op m'n geroosterde boterham en staar uit het grote raam. Buiten sluipt een van de katten voorbij met een muis in zijn bek. Het mot-regent en hij kijkt me met een kille blik aan.

'Zelfs de katten hebben me niet meer nodig. Ze zorgen goed voor zichzelf. Als ze niet jankend in de bosjes aan het paren zijn. Een beetje zoals mijn kinderen. Behalve dat de katten me niet bellen als ze geld nodig hebben.'

2

‘Je had erbij moeten zijn. We gingen naar het benzinestation, je weet wel, bij de steiger. Het water was maar tien graden, heerlijk fris. We hebben deze keer geen volgboot gebruikt, wat ons vrijer maakte, zou je kunnen zeggen. Het zijn bijna tien kilometer geworden.’

‘Tien kilometer?’

‘Ja, maar volgende week doen we er nog een schepje bovenop. We hadden het namelijk over het Kanaal.’

‘Het Kanaal, hoezo het Kanaal?’

‘We willen het oversteken. Ik moet me natuurlijk nog inlezen, gericht trainen en het zal allemaal pas over een jaar of meer aan de orde zijn. Maar dan wordt het vierendertig kilometer zonder wetsuit.’

‘Hoezo geen wetsuit?’

‘Om de oversteek van het Kanaal te laten tellen, en dat willen we, dan mag je tijdens het zwemmen geen wetsuit dragen.’

‘Telt het niet als zwemmen wanneer je een wetsuit aanhebt? Je hebt toch ook gezwommen als je in een skibroek oversteekt?’

‘Waarom zouden we in een skibroek zwemmen?’

‘Dat was maar een voorbeeld.’

‘Natuurlijk zwem je als je met een wetsuit het Kanaal overzwemt, maar het telt niet! Dan word je niet geregistreerd bij de Channel Swimming Association.’

‘Een vreselijke gedachte.’

‘Maar je kunt je insmeren met wolvet en je kunt wat vroeger in het jaar zwemmen, als de zee nog behoorlijk warm is... Hé, niet zoveel olie!’

Ik stop halverwege het schenken van de olijfolie terwijl Magnus de boekweitsalade inspecteert.

‘Weet je, er is eigenlijk maar heel weinig olie nodig.’

‘Maar wolvet is wel oké? Over je hele lichaam?’

‘Wat zei je?’

‘Niets.’

Magnus houdt een granaatappel omhoog en lacht met zijn hele gezicht.

‘Antioxidanten, antioxidanten, antioxidanten! Dit is goed tegen alles!’

‘Tegen alles?’

‘Voor alles! Voor het geheugen, voor de prestaties en voor het uithoudingsvermogen.’

‘Het Kanaal zal om genade smeken.’

‘Weet je hoe je de pitten uit een granaatappel moet halen?’

‘Ik neem aan dat je hem opensplijt en alles eruit schraapt?’

Magnus snuift.

‘Nee dus, op die manier wordt het een rommeltje en verpest je de zaden. Ik zal het je laten zien!’

Hij legt het fruit op de snijplank en wijst met zijn mes in de lucht. Nu ga ik dus een les krijgen (waar ik niet om gevraagd heb) in hoe je op de allerbeste manier de pitten uit een granaatappel haalt. Ik kan haast niet wachten.

‘Al mijn zintuigen staan op scherp, laten we beginnen.’

De granaatappel wordt systematisch gesneden, tegen de klok in gedraaid, met een houten lepel geslagen en... ik weet niet wanneer Magnus zo is geworden. Of wanneer ik het begon op te merken, misschien moet ik het zo zeggen. Want als ik erover nadenk, is hij waarschijnlijk altijd al zo geweest. Met dat gedoe over perfectionisme. Alles kan beter, alles moet als beste uit de test komen zoals beoordeeld door de consumentenbond (hij vertrouwt de consumentenbond niet eens, en moet alles dubbelchecken op geheime Amerikaanse websites), en waarom zou je met half werk genoegen nemen? Hij vindt dat ik me te gemakkelijk schik en hij heeft gelijk. Ik wil niet vervelend klinken, maar als ik niet in schikken was getraind, was ik nooit met Magnus getrouwd. Dat klinkt natuurlijk een beetje gemeen en ik ben geen gemeen persoon. Het ligt mij gewoon niet om het uiterste en het allerbeste van het leven te eisen. Om nu te zeggen dat

ik snel tevreden ben, is ook niet waar. Want ik ben niet snel tevreden. Ook niet snel ontevreden. Ik ploeter gewoon voort. Ik had niet echt tijd om te studeren. Magnus werd tot de Technische Universiteit in Dresden toegelaten en ik ging mee, want zoals mijn moeder zei: 'Wat een kans. Naar Dresden samen met Magnus... wat prachtig!' Nu was het misschien meer een kans voor Magnus dan voor mij, maar zulke dingen zijn soms gemakkelijk te vergeten in het heetst van de strijd. Vooral voor mijn moeder, die vindt dat je heel voorzichtig moet zijn met iedereen die iets met mij te maken wil hebben. Volgens haar is er ongeveer een kans van één op een miljoen dat iemand mij überhaupt wil. Dus terwijl hij ingenieur werd, kreeg ik kinderen en speelde ik huisvrouw. Die kans van één op een miljoen eindigde met mij achter de kinderwagen, struinend door de groene parken van Dresden en daarna struinend door de groene parken van Sollentuna, en toen het rijden met de kinderwagen plotseling ophield, leek studeren heel ver weg. Maar mijn vader hoorde dat ze een administratief medewerker zochten bij de afdeling Vergunningen van de gemeente Stockholm en ik kreeg de baan. 'Wat een kans,' riep mama weer. Dat zo'n aanbod je zomaar aan komt waaien precís wanneer je het nodig hebt. 'Stel je voor, Agneta, nu heb je een man, kinderen, een eigen huis en een vaste baan bij het Zweedse vervoersbureau.' Een kans van één op een miljoen, ja, ik weet het. Het kwam goed uit toen de kinderen klein waren en nu zijn ze niet eens klein meer, maar ik heb niet de energie om verder op te klimmen. Na al die reorganisaties en systeemontwikkelingen... en binnenkort heb ik zelfs geen eigen kantoor meer, maar moet ik gewoon in de kantoortuin gaan zitten, hoera!

'Goed zo. Ik zie dat je goed oplet. De volgende keer kun je dit in je eentje doen.'

Magnus tikt nog een laatste keer met zijn houten lepel op de arme granaatappel. Vierentwintig jaar zijn we samen. Het is niet alsof hij onze relatie met dezelfde intensiteit aanpakt als de granaatappel. Maar om de waarheid te zeggen – ik blijf 's nachts ook niet op om informatieve YouTubevideo's te bestuderen over het optimaliseren van je huwelijk. Hoewel ik nooit kan stoppen met naar die Franse

serie te kijken over hoe mooie oude huizen op het platteland worden gered. Magnus zou daar nooit zijn tijd aan verspillen, als je in plaats daarvan alles over de voordelen van wolvet kunt leren.

‘Geen enkel gebroken zaadje!’

Boven op de vrijwel vetvrije boekweitsalade prijkt trots een toren van glimmende roze zaadjes. Alles is perfect.

Magnus duwt zijn bord weg en veegt zijn mond af.

‘Leuk, van Lisa’s examen.’

‘Heeft ze je gebeld?’

‘Nee, ze heeft me een bericht gestuurd. Ze heeft geen tijd om te bellen en dat begrijp ik volkomen. Net als toen ik in Dresden studeerde. Ja, dat weet jij ook nog wel. Het was plankgas vooruit. *Vollgas!*

‘*Vollgas?*

‘Plankgas in het Duits.’

‘O ja. Soms mis ik het praten met Lisa. En met Ludvig. Toen ze thuis woonden, voelde het alsof ik alles meekreeg, ook al praatten we niet over alles. Alleen al het feit dat ze thuis waren was genoeg. Nu zijn alle details weg, het zijn alleen die... grote dingen. Een tentamen of een reis naar Kopenhagen. Niets over de kleine dingen. Dat ze hun teennagels hebben geknipt, bijvoorbeeld.’

‘Dat ze hun nagels hebben geknipt?’

‘Het is een metafoor voor details. Dat ik meer zou willen weten van de kleine dingen die ze doen. Maar natuurlijk bellen ze me daar niet over.’

Magnus peutert tussen zijn tanden. Daar zit blijkbaar een van die professioneel geoogste pitten tussen.

‘Dat is hoe het gaat.’

Dat is hoe het gaat... Wat heeft het voor zin om – de mobiele telefoon gaat. Hij ligt aan het uiteinde van de tafel en trilt. Magnus werpt er een blik op.

‘Het zijn je ouders.’

‘Willen ze facetimen?’

‘Ja.’

Daarop spoelt Magnus zijn bord af, zet het in de vaatwasser en verdwijnt naar boven om over zijn vogels te instagrammen. Hij plaatst altijd ‘Het zondagse liedje’ op zondagavond, het gezang van een vogel dat hij eerder die week heeft opgenomen. Blijkbaar is het in vogelspotterskringen bijna altijd een grote hit.

Ik neem het mobieltje mee naar de bank. Mijn kinderen bellen niet over hun teennagels, maar mijn ouders wel. Om mijn man te citeren: dat is hoe het gaat. De rode, door de zon gebakken gezichten van mijn ouders verschijnen op het scherm. Op de achtergrond wui-vende palmbomen boven een bar. Ze schreeuwen heel hard in de telefoon, waarschijnlijk zo hard dat heel Tenerife het hoort.

‘AGNETA! HOI HOI! WE WILLEN JE EVEN LATEN WETEN DAT WE NOG LEVEN!’

De speaker staat op het punt om te knappen.

‘Ja, daar zijn jullie... springlevend. Is alles goed?’

Mama perst zich dicht tegen het scherm, ze heeft lippenstift op haar tanden en een glas cava in haar hand.

‘Je hebt geen idee, we zijn zo aan het genieten. Papa heeft gisteren een fantastische ronde gespeeld. Hij gaat na deze weken zijn handicap verlagen, dat weet ik zeker!’

Nu verschijnt papa in beeld, ik kan alleen zijn mond zien bewegen.

‘Ja, de golfbanen zijn hier fantastisch, je zou ook eens moeten komen spelen, lieverd.’

‘Maar ik golf niet, nooit gedaan, zal het ook nooit doen.’

‘Je zou ermee moeten beginnen. Je zus speelt en wat is haar handicap nu? Mama? Hoe dan ook... het is in alle opzichten nuttig, je krijgt frisse lucht, beweging, sociale interactie en... een hobby!’

Nu komt de mond van mama in close-up. Ik moet naar achteren leunen op de bank, ik kan helemaal in haar keel kijken. Nu neemt ze een slokje van de cava, smakkend zoals ze altijd doet als er iets ernstigs gezegd moet worden.

‘Agneta, lieverd! Papa en ik hebben het erover gehad. Over jou! Dat je interesses moet krijgen, zodat je buiten komt, mensen kunt ontmoeten, leuke dingen kunt doen, van het leven kunt *genieten*. Dat verdient je. Je bent er altijd voor Magnus en de kinderen geweest, nu

zou je er ook voor jezelf moeten zijn. Sinds we met golfen zijn begonnen, is er een heel nieuwe wereld voor ons opengegaan.'

Papa's mond in close-up.

'Het is geen snobistische sport meer, weet je, nu kan iedereen meedoen. We zijn zo'n leuke groep, je hebt geen idee. In december vliegen we met de hele ploeg naar Benidorm voor een seniorenwedstrijd.'

'Een wedstrijd om te zien wie het eerst de aarde kapot kan vliegen?'

De monden van papa en mama zijn nu allebei in close-up te zien.

'Wat? We kunnen je niet goed horen. Er zijn hier mensen die muziek maken. Met castagnetten en zo, het is eigenlijk heel grappig. Wacht, we laten het zien. Ove, hoe draai je de camera ook alweer?'

'Je moet op dat vakje drukken.'

Hun vingers drukken overal op het scherm. Nu werkt het! Ik maak een hobbelige rit door een bar op het strand met witte plastic tafels en daar zie ik het podium. Er klinkt muziek en gejoel van mensen in felgekleurde shirts. Mama's stem schreeuwt vanaf de andere kant van de mobiel.

'Heb je iets van Ludvig en Lisa gehoord? Ik blijf ze foto's sturen, maar ik krijg geen antwoord.'

'Het gaat goed met ze. Lisa haalt mooie cijfers in Lund en Ludvig wordt binnenkort skileraar in Lofsdalen, dus het gaat goed met ze en -'

Mama onderbreekt me met een schelle gil.

'O kijk, daar komt de hele golfploeg. HIER ZIJN WE! JOEHOE!!!'

De rode neus van papa vult het hele scherm. Hij zou zijn neusharen moeten knippen.

'We moeten nu ophangen, maar pas goed op jezelf. Je ziet er een beetje moe uit. Er is hier plaats, jongens! Ja, ga maar zitten. Kus kus, lieverd. ¡Dos botellas de cava, por favor!'

3

Ik staar in de lunchbox naar de boekweitsalade van gisteren, overgoten met onberispelijke granaatappelpitjes. Mijn collega's Lotta S, Lotta B, Stan, Kaj en Bahar wachten tot de magnetron hun lunch heeft opgewarmd en babbelen ondertussen over het weekend. Nu komt Bloem van het verkeersinformatiebureau ook even langs. Onze afdeling schijnt een van de leukste van het hele vervoersbureau te zijn. Toen we het systeem veranderden en het omgedoopt werd tot het 'Meervoudig uitwisselbaar informatiesysteem', bijgenaamd MUIS, werd dat gevierd met een gigantische muis van gelei waarvan iedereen mocht eten. Er was ook nog een race met opwindbare muisjes. Lotta S en Stan slaagden er zelfs in om beneden in de vergaderzaal van de IT-afdeling seks te hebben. Voor één keer dronk ik een beetje te veel wijn en in combinatie met de geleimuis pakte dat niet goed uit. Magnus moest me al om half tien ophalen. Nog voordat we Solna voorbij waren moest ik overgeven. De kinderen hadden niets door toen ze de volgende ochtend opstonden en er geen ontbijt op tafel stond. Ze hadden ter plekke kunnen verhongeren als ik me niet uit bed had gesleept, ondanks de ergste hoofdpijn ooit, en toch thee voor ze had gezet en een paar sneetjes brood had gesneden. Ze stonden totaal hulpeloos naast de koelkast. Lisa en Ludvig zijn niet zo straatwise. Hun opvoeding heeft dat niet van hen geëist.

'We zijn in therapie, zoals jullie weten, en daar hebben we geleerd om géén denigrerende dingen tegen elkaar te zeggen. We moeten óf stil zijn, óf iets zeggen waardoor de ander zich beter voelt. Ik kan je vertellen dat we meerdere lange, stille lunches hebben uitgezeten.'

Lotta B kletst maar door over de vraag of ze zich twee flats kunnen veroorloven als ze hun huis verkopen, terwijl Bahar vertelt over

haar nieuwe kapper die een magische haarbehandeling had en Kaj over zijn zonen die misschien een voetbalcup gaan winnen. Ik eet mijn antioxidanten in stilte. Lotta B is het soort persoon dat kan roddelen over haar wankele huwelijk, toegeven dat ze in haar eentje een drankje achteroverslaat of zelfs dat ze genoeg heeft van haar kinderen, zonder dat het echt erg klinkt. Het klinkt bijna leuk! Zodra zij haar mond opendoet, wil iedereen meepraten en is het een drukte van belang. Als ik mijn mond opendoe, verpest ik de sfeer. Zo gaat het al sinds ik klein was. Misschien is 'de stemming om zeep helpen' een beetje dramatisch, maar het is niet leuk en grappig als ik over mijn niet-bestaande seksleven vertel, over een verborgen wijnfles onder het bed of over kinderen die alleen maar willen dat ik geld ophoest. Het wordt meer van... 'Tjeempie, misschien moet je hulp zoeken? Een fles onder je bed, zei je? Die je in je eentje drinkt?'

Het komt er nooit uit zoals ik bedoelde. Omdat ik zenuwachtig word. Werd, bedoel ik – tegenwoordig probeer ik het niet eens meer. Vroeger was ik een wrak als ik in een nieuwe omgeving terechtkwam, omdat ik bang was dat ik er als een wrak uit zou zien, waardoor ik niet sliep en er uiteindelijk ook echt als een wrak ging uitzien. Voilà, selffulfilling prophecy op zijn best. Op de eerste dag op een nieuwe school of in een nieuwe baan ben ik doodmoe en zo stijf als een plank. Vriendelijke mensen stellen me vragen, ik antwoord iets droogs, wat als onbeleefd kan worden opgevat, en opeens ben ik niet alleen stijf en nerveus, ik ben ook nog een trut! Dag twee. De nervositeit heeft echt toegeslagen. Nu moet ik het roer omgooien, alles moet beter gaan dan gisteren. Ik zal op het juiste moment lachen bij de koffieautomaat en gepaste, vrolijke anekdotes vertellen die me niet doen overkomen als een alcoholist of cynische moeder. Met die druk in mijn maag zak ik dieper weg dan ooit, tot ik vastzit in een soort drijfzand van ongemak. Na een maand ben ik een volledig saai persoon geworden. En niet alleen saai, maar diep vanbinnen ook nog eens arrogant. Heel klassiek, dan denk ik dat alle anderen suf zijn en dat het maar goed is dat ik niets met dat erbarmelijke groepje te maken heb. Ik weet natuurlijk dat zoiets gewoon een overlevings-

strategie is. Ja! Ik weet het, mijn zelfinzicht kent geen grenzen. Maar het kan niet op tegen mijn oude gewoontes, die ik van kinds af aan met me meedraag en –

‘Tijd voor de horoscoop van vandaag! Laten we eens kijken. Stan, jij bent Kreeft, laten we met jou beginnen.’

Lotta S leest van haar mobiele telefoon: ‘Je kunt een prachtige dag verwachten als je een partner hebt met wie je samenwoont. Hoe meer tijd je samen doorbrengt, hoe hechter je wordt. Als je vandaag een vergadering hebt, vraag dan advies aan een advocaat.’

Er klinkt applaus en gelach. Lotta S gaat verder: ‘Bahar, jij bent Leeuw. Je kunt moeite hebben met slapen vanwege liefdesproblemen, maar zoek advies en steun bij collega’s of oudere familieleden. Als je besluit om te reizen, kun je een lange en zware ervaring verwachten, maar wel een die de moeite waard is.’

‘NEE! Ik ga volgende week naar Åland! Lang en zwaar, serieus?’

‘Lang en zwaar. Lotta B, jij bent ook Leeuw, dus dit geldt ook voor jou. Agneta, jij bent...’

Eens kijken of ze het nog weet. Nee, ze weet het niet meer. Elke lunch leest Lotta S de horoscoop van de dag. Ze kent ieders sterrenbeeld, maar onthoudt het mijne nooit.

‘Je bent Weegschaal!’

Ik zei het toch?

‘Nee, Tweelingen.’

‘Juist, Tweelingen. Je zult waarschijnlijk behoorlijk geïrriteerd thuiskomen vanwege recente gebeurtenissen. Verder ben je vandaag de perfecte leider op je werk of in andere werkgerelateerde situaties. Stel reizen echter uit tot volgende week. Oké, Agneta, je zult vanmiddag dus naar huis moeten lopen. Kaj! Onze lieve Maagd. Laten we eens zien wat jij...’

Ik ben geen Tweelingen. Ik ben Steenbok. Bovendien ben ik niet goed bij m’n hoofd. Waarom lieg ik over mijn sterrenbeeld? Ben ik bang dat mijn horoscoop de waarheid over mij zal onthullen? Dat iedereen in de lunchruimte me dan zou doorzien – mijn leven, mijn gedachten, zelfs de gedachten die ik nog niet heb gedacht – als ze wisten wat mijn sterrenbeeld was en er wat vage astrologische onzin

over zouden horen? Ik pak mijn mobieltje en zoek de horoscoop van vandaag voor Steenbok.

‘Je bent op dit moment bijzonder gevoelig voor verveling. Deze onrust kan het gevolg zijn van een gebrek aan evenwicht in je leven. Probeer onafgemaakte zaken thuis of op het werk meteen af te handelen en stel ze niet uit. Voor de rest is de vuistregel voor vandaag: hou je kaarten tegen de borst. Je hoeft niet alles wat je doet aan anderen uit te leggen, want dat kan makkelijk verkeerd begrepen worden.’

Ik zal nooit toegeven dat ik Steenbok ben. Deze astroloog lijkt wel helderziend.

‘Ja. Het was gisteren natuurlijk een beetje jammer dat de printers op het stedenbouwkundig bureau er zomaar mee ophielden. Maar natuurlijk is er, zoals altijd, een verklaring. Lotta en Kaj, de volgende keer dat jullie een training geven met nieuwe computers, trek dan niet de stekker eruit die alle printers van stroom voorziet.’

Er wordt her en der gelachen in de vergaderzaal.

‘Dan gaan we nu over naar onze vaste mantra: “bezuinigen op het budget”. We moeten opnieuw naar alle tarieven kijken, misschien kunnen we ergens iets verhogen en...’

Ze wordt de majoor genoemd, onze nieuwe unitmanager. Niemand twijfelt eraan dat ze ook echt majoor is geweest. De maandagochtendvergadering van de afdeling verloopt zoals altijd. Slappe koffie, droge koekjes, luisteren naar ideeën om het budget te verlagen en die eeuwige gedachte van mij: *hoe ben ik hier beland?* En dan bedoel ik niet alleen hier, in deze vergaderzaal bij deze afdeling van het verkeersbureau. Maar mijn hele leven. Ik ben negenenveertig jaar oud. Ik ben niet achterlijk. Al sinds ik klein was, ken ik het woord midlifecrisis. Toen onze burens gingen scheiden, fluisterde mijn moeder over die crisis. Toen de beste vriend van mijn vader een motor kocht: midlifecrisis. Toen Liesbeth, een vriendin van mijn moeder, haar haar blondeerde en op Finse cruises ging in plaats van thuis te zitten met haar saaie man, weerklonk het woord midlifecrisis tussen de rijtjeshuizen. Tegenwoordig is een motor of een scheiding rond